

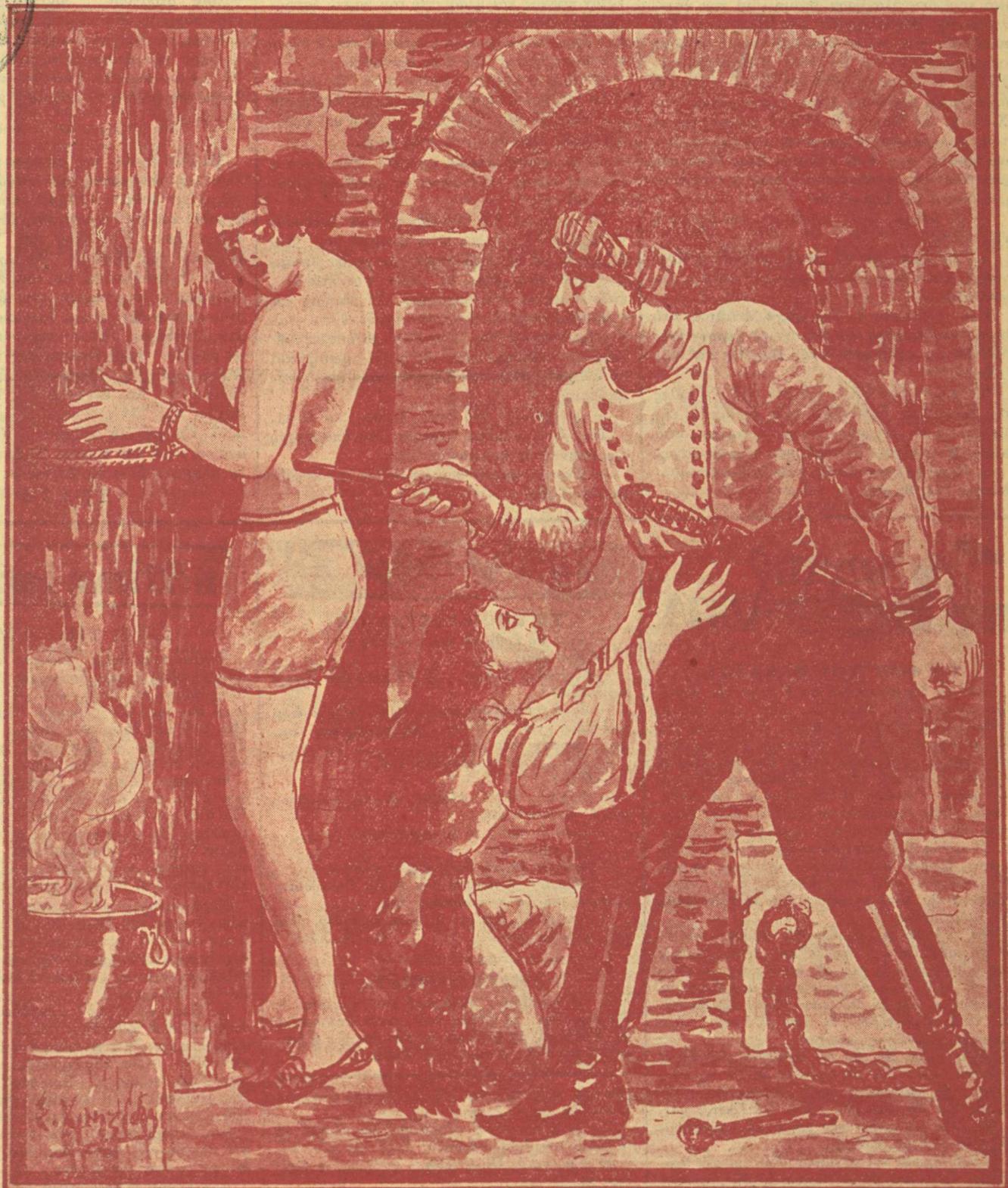

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8 ^ο ν — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 368	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ	ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1926
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7	== ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2. ==	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έσωτερικου, ετησία δραχ. 100 Έξωτερικου 1 Λίρα Αγγλίας Αμερικης Δολλάρια 5

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΓΔΑΤΗΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 5^ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

Ο Ληστής τής Βαγδάτης βασανίζει την ωραίαν Βιάγκα που τον έπροδωσε μέσα εις το άποτρόπαιον σπήλαιον των μαρτυρίων, ένφ'ή πριγκήπισσα Ζομπέιντα του ζητεί χάριν.

Η ΣΦΑΙΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2α ΣΕΛΙΔΑ

(Η Συνέχεια)

Και ο Πρίγκιπας των Μογγόλων Σάμ-Σάγκ...
Και ο Πρίγκιπας των Μογγόλων Σάμ-Σάγκ...

Μιλās σάν νέος φλύαρος, του άπαντούν.
Δέν έξερες λοιπόν ότι οι Μογγόλοι κατέλαβον...

Γιατί δέν έπρεπε να πέση ζωντανός στα
χέρια των έγχθρον του. Την στιγμή όμως έκαιη...

Και όταν έφθασαν εκεί με το μαγικό Μήλο
της Ζωής ο Σάμ-Σάγκ ξανάδωκε τη ζωή στη...

Μιά κεφαλή Μογγόλου ξεπροβάλε πάνω από
τις έπάλξεις.
"Ανοίξατε τις πύλες της Βαγδάτης! Ξανα-

Το ίδιο βράδυ της μεγάλης αυτής ημέρας
όλοι οι άνθρωποι του μεγάλου παλατιού...

Ο έκτος μήνας πλησίαζε να εκπνεύση και
η Ζομπέινα έπρεπε να κόμη την έκλογή της.
Ο Βεζύρης του Σάμ-Σάγκ ανήγγειλε στον κύριο...

Οι Μογγόλοι δλιο εις τās κραυγās του φρου-
ρου έτρεξαν στις έπάλξεις και από κει σκορ-

Μεταξύ των άγαπημένων του, άνεβηκαν μαζί
στον μαγικό τάπητα και έφταναν πετώντας μέσα...

Και πράγματι ο Σάμ-Σάγκ έκάθισε στο
θρόνο του Χαλίφη και διέταξε να φέρουν τους...

Οι κάτοικοι της Βαγδάτης τότε έσπευσαν
να άνοιξουν τις πύλες στον σωτήρά της. Και ο...

Τότε η Ζαϊρέ είδε την Τζεμίλε να τής άρπά-
ζω τή χέρια και να τής άρπάζω τή χέρια και να...

ΤΟ ΦΟΒ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ελα να ξετρολιλαθώμα μαζί τώρα της νύκτες
της ξελογιάστρας άποκηρας. Την ώρα που θα...

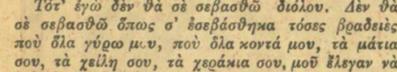
ΤΟ ΕΝΟΙΚΙΟΣΤΑΣΙΟΝ

Όποτε θα άρθή το ένοικιοστάσιον;
Έτσι λένε.
Αυτό είναι φοβερόν. Τι δά γίνω εγώ ύστερα...

ΣΤΟ ΠΕΡΑΜΑ

Κοντά στα πεύκα και στο νερό. Η πειο
άκριβη εύτυχία των δυστυχών Άθηναίων, που...

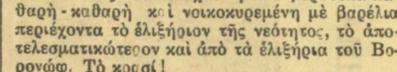
ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Α. Νικολαΐδην, συνδρομή σας έλήφθη.
Μακαριόδην, τα φύλλα στέλλονται άνελλιπτώς.
Α. Κρέτσην, μέχρι σήμερα δέν άφιξη η έπι-

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Α. Νικολαΐδην, συνδρομή σας έλήφθη.
Μακαριόδην, τα φύλλα στέλλονται άνελλιπτώς.
Α. Κρέτσην, μέχρι σήμερα δέν άφιξη η έπι-

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Α. Νικολαΐδην, συνδρομή σας έλήφθη.
Μακαριόδην, τα φύλλα στέλλονται άνελλιπτώς.
Α. Κρέτσην, μέχρι σήμερα δέν άφιξη η έπι-

ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΤΕΣ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ
ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
Μου άρέσουν τόσο πολύ αι διηγήσεις σου...
Έξεδρες δι ο βίος εδω είναι τόσο περιορισμένος...
Έχεις εις την μορφήν σ υ τόσο ευγενή έκφρασιν...

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
"Ολες η γυναίκες είναι όμοιες. Η μόνη διαφορά που έχουν είναι
η προικα. Λοιπόν εγώ έκλεγο την μεγαλειότεραν προικα και άδιαφορώ...

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΩΣΗ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Παρθένου μ' π'λί μ',
'Αν έχ'ε τήχη διάβαινε κι ριζικό περπάτ' κι

Παρθένου μ' π'λί μ',
'Αν έχ'ε τήχη διάβαινε κι ριζικό περπάτ' κι
'Αν δὲν έχ'ε μάξει τήχη, μάξει ροζικό πιρπάτα

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΓΚΑΘΑΓΕΛΩΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ

ΑΠΟΚΡΗΣ

Τώρα τὰς Ἀποκρῆσαι
ὅπου χορεύτουναι αἱ γραφαὶ
καὶ τὴν ἀκάθαρτον
[Δεπτέραν

τὸ ὁποῖον τὸ μαρτύριον τῶν ἁγίων Ἀντωνίων.

Διὰ τὰπτα θὰ ἐξαποσταλῶ ἐν τῷ Παρί
ἐκεῖ ἔγθα ὁ δευτέρου Βορονῶφ ἡμφορεῖ

τὸ ὁποῖον τὸ ἐξέλθω τὸ ἔχει μου
ἐπὶ τῶν εσφοινιδίων.

ΠΟΙΟ ΑΝΘΟΣ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΓΑΠΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Μ - υ - - - π - - -
Λύσεις συνοδουμένα ὑπὸ μονοδράχμου, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας»

Οἱ ἐπιπλεονεκτικὸι περισσότερα μονόδραγμα, λαμβάνουν περισσότερους κλήρους, κατὰ τὴν ἐκκρίβουσι πρὸς ἀνομιαν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΑΔΟΥΩΝ ΔΕΚΑ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον: Δύο ζήτην κλάσεις καλῆς ποιότητος. Χρωματικὸς κατ'ἀρθεσκίαν. Δεύτερον: Ἐνα κουτί πούδρα Ὀριγκάν. Τρίτον: Ἐνα κουτί λουκούμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ Πρῶτον βραβεῖον: Τρία κουτὶα σιγαρέττα «Σολόνικα».

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Τ' ΑΡΙΘΜΟΝ 365 ΦΤΑΔΟΥ ΤΗΣ 30ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Οἱ ΛΥΤΑΙ Δύοσις ὁρθεῖς, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἐπέτασαν οἱ ἑξῆς:
'Αθαν. Πέπας, Πόπη Ρόθη, Κ. Σαδούκας

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΓΚΑΘΑΓΕΛΩΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ

ΑΠΟΚΡΗΣ
Τώρα τὰς Ἀποκρῆσαι
ὅπου χορεύτουναι αἱ γραφαὶ
καὶ τὴν ἀκάθαρτον
[Δεπτέραν

Γ Ρ Ι Π Π Η

Ὅλοι βῆχουν καὶ φταρνίζονται
κι' ὄλων μας τὰ ματια τρέχουν
κι' ἡ Ἀτθίος τὰ μαντίλια τους

Ἡλθε ἡ Γρίππη ἡ φη-
[Λενάδα μας
ποὺ μὰς ἀγαπάει τοσο

Κι' ἄς πεθάνω κι' ἄς μὲ θάψουνε
κι' ἄς μὲ θάψουνε κοντὰ τῆς,
νὰ γλυτώσω ἄπ' τὴ μαμά τῆς!

Τί Τριφύδιο εἶν' αὐτό,
δίχως νάχη προδοπίδα,
δίχως νὰ παραμορφώδεαι,

διχως νὰ δοῦ δερὶδὴ ἡ
[βίδα;
Τί Τριφύδιο εἶν' αὐτό,

καὶ νὰ γὴν δοῦ ἐπιτρέ-
[δέκα
καὶ νὰ γὴν δοῦ ἐπιτρέ-

καὶ πρὲται νὰ γλυντή-
[δουμ,
πᾶμε νὰ πιούμε ἕνα γάλα

Κρέμασε λίγα κουδουνάκια κ' ἔβγα ἔξω
γιὰ νὰ δὲ δοῦν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ εὔθου-
[μῆδουνε,

τραγοῦδα, φᾶε, πιέ, μὲ κᾶνε γρήγορα,
γιὰτὶ τὰ μαναζιά θὰ κλειδουνε.

Καθημερινὴ καὶ ἡχοῆς
'Αχ, πονηρούλα, πὼς μ' ἐγέλαδες
καὶ μούφαγες τὸ πορτοφόλι,

τὴν καθημερινὴ μου - ἐς πὼς μ' ἀγαπᾶς
καὶ μ' ἀπαρνιόσαι κάθε
[σκόβλν.

'Αχ, πονηρούλα, πὼς
[μ' ἐγέλαδες
μ' αὐτὰ τὰ γαλανὰ σου

μ' ἔβαλες καὶ δοῦ πῆρα
[τόσα πράγματα
κ' ὑστερα μούκνεες γι-
[νάτια.

Ἐστερα μούκνεες τὴ
[φρεμινίετρία
καὶ μούπεες πὼς δυχαι-
[νεδαὶ τὸ γάμο

κ' ἐγὼ ποὺ εἶπα νὰ δὲ παντρευτῶ
δὲν ξέρω τώρα τί νὰ κάμω.
Νὰ δὲ ἐγκαταλείψω δὲν εἶναι δυνατόν,

Κορίτσια μου παραπονεμένα,
νὰ σᾶς φιλήσω ὁ ΣΒΙΝΓΚΟΣ
- ΚΑΘΑ ΔΑΦΝΙΝΟΣ στέφανος συνοδουέται
συνήθως καὶ ἀπὸ ἕνα ἀκάνθινον.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΕΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΥΠΟ Α. ΑΤΤΙΚΟΥ

Ἄρ. 16 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Μαρίας ἐξηρέθισαν τὸν Κανάρη. Ἄντελήφθη πλέον ὅτι μεταξύ τοῦ Ὁθωνοῦ καὶ τῆς Μαρίας ὑπῆρχεν ἕνας ἀθραυστος δεσμός, τὸν ὁποῖον ὁ ἔρωσ εἶχε σφρηλατήσει προσεκτικᾶ.

Ἡ καρδιά τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴσιν αὐταπάρνησιν ἠγαπῶντο, ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναποδογυρίσῃ.

Ἄντελεαν καὶ ἐξοῦσαν ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον. Οὔτε ἡ τρομερωτέρα ἀπειλὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τοὺς κλονίσῃ, οὔτε αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν τοὺς ἐφόβιζεν. Ἀλληλοελατρεύοντο ὡς θεοί.

Καὶ ἔβλεπε τώρα ὁ Κανάρης τὴν Μαρὶαν ἔτοιμην νὰ ὑποστῇ τὰ πάντα γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ βασιλέως, ἔτοιμην νὰ ριφθῇ ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ υποφέρῃ καὶ νὰ βασανισθῇ, νὰ βασανισθῇ γὰρ νὰ τοῦ ἔρωτος τῆς, ὅπως τὸν παλιὸν καιρὸν ἔβασανίζοντο οἱ μάρτυρες χάριν τῆς θρησκείας των.

Ἡ τολμηρὰ αὐτὴ ἀπόφασις τῆς Μαρίας συνεικρίνεσε κατὰ βῆθος τὸν Κανάρη. Ἐκρυπνεν ὅμως ὅσο μπορούσε περισσότερον τὴν συγκινήσειν του καὶ διέταξε δύο κλητήρας νὰ ὀδηγήσουν στὴ φυλακὴν τὴν νέαν. Ἐνῶ δὲ ἡ Μαρία, ἐν μέσω τῶν δύο ἀστυνομικῶν, ἔπερνούσε τὴν πόρτα, ὁ Κανάρης τῆς εἶπε:

— Πρόσεξε, αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεόν σου. Πιστεύω νὰ μετανοήσῃς γρήγορα. Ἐ, τότε γράψε μου καὶ μορεῖ νὰ ὑπάξῃ καιρὸς γιὰ νὰ σὲ σώσω.

Ἡ Μαρία ἔστρεψε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸν Κανάρη, ἔριπεν ἐπάνω του ἕνα βλέμμα περιφρονητικὸν καὶ ἀπῆντησε:

— Ποτὶ δὲν θὰ μετανοήσω γιὰτὶ τὸν ἀγαπῶ. Ὁ Μέμος, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς συννεκατεῖτο σεβῆθος τὸν πρωθυπουργό, τώρα ἐξεμάνη. Ἡρπασεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἕνα βαρὺ μεταλλικὸν καλαμάρι καὶ τὸ ἐπέταξε τῆς Μαρίας. Τὸ καλαμάρι τὴν βῆκε στὸ κεφάλι καὶ τὴν ἐκτύπησε καλά.

Σταγόνες αἵματος ἤρρισαν νὰ τρέχουν στὸ μέτωπον τῆς νέας.

Ἡ Μαρία ἄφησε νὰ τῆς διαφύγῃ μὴ φωνῇ λόνον, ἔφερε τὸ μανθῆλι τῆς στὴν πληγὴν κ' ἐπροχώρησε εὐωπηλῆ καὶ ὑπερήφανος, ὅπως οἱ ἥρωες ἐπὶ τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Κανάρης ἐπέπληξε τὸν Μέμον γιὰ τὴν διαγωγήν του αὐτῆν.

Ἄν τὴν ἐσκότονες, τοῦ εἶπε, θάκνεες μεγάλον κακὸ σ' ἐμένα. Ὁ κόμος θάλεε ἐντὶ τὴν ἐφέραμε ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ τὴν δολοφονήσωμε. Δὲν ἔκαμεις καλά.

Ἄφῆστέ με, ἔκαμει ὁ Μέμος μὲ δυσφορίαν. Αὐτὴ θέλει σκοτώμα γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἄλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πᾶν. Μονάχα τὰ βουνὰ δὲ ἐμίουν.

Ἄφῆστέ με, ἔκαμει ὁ Μέμος μὲ δυσφορίαν. Αὐτὴ θέλει σκοτώμα γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἄλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πᾶν. Μονάχα τὰ βουνὰ δὲ ἐμίουν.

στὴν ὀργὴν τοῦ Μέμου, ἡ ὁποία τὸν εἶχε μεθύσει, προσέθεσε:

— Ἄθριο τὸ πρῶν πρὲπει νὰ γίγῃ τὸ συλλλητήριον κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Κατῆπέτρου. Ὁ βασιλεὺς πρὲπει νὰ τρομοκρατηθῇ. Καταλαβαίνεις;

— Ἄφησε σ' ἐμένα τὴ δουλειά, εἶπεν ὁ Μέμος. Θὰν τοῦ πῆσω τὸ ψάρι στὰ χεῖλη ἐγὼ κι' ἂν δὲ θελήσῃ νὰ βάνῃ μυαλό, τοῦ κᾶνω κόσκινον τὸ κεφάλι καὶ ξεμπερδεύει.

— Γιὰ τὸ Θεό! ἀνέκραξεν ὁ Κανάρης περιφροβος. Οὔτε μὴ τρέχα τῆς κεφαλῆς του δὲν πρὲπει νὰ πειραχθῇ. Ἄν ἐπιμένῃ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν θρόνον του, τίποτε δὲν θὰ μωρεῖσωμε πειὰ νὰ κάνωμ. Θὰ τὸν ἀφήσωμε κ' ἐμεῖς νὰ φύγῃ. Ἐστερα θὰ καλέσωμε τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν κι' ἄς λάβῃ αὐτὴ τὰ μέτρα τῆς. Πῆγαινε τώρα, φίλε μου Μπαλαούρα, πῆγαινε νὰ βρῆς καὶ τοὺς ἄλλους

— Κάτω τὰ ὄπλα σας, Μεγαλειοτάτη, ἐκρούαγεν ὁ Ὁθων πρὸς τὴν Ἀμαλίαν. Ἡ Μαρία εἶναι πλέον σύζυγός μου!

καὶ νὰ ἐτοιμάσετε τὸ αὐριανὸ συλλλητήριον. — Θὰ χρειασθοῦνε ὅμως καὶ μερικὰ ψιλὰ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, εἶπεν ὁ Μέμος.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ πρωθυπουργός. Ἐλα τὸ βράδῳ στὸ σπῆτι μου νὰ σοῦ δώσω ὅσα σοῦ χρειάζονται.

Τὸ σκέδιον τῆς δευτέρας ἐναντίον τοῦ Ὁθωνοῦ ἀποπειρας ἦτο πλέον ἔτοιμον πρὸς ἐκτέλεσιν. Ὅλα τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐτίθεντο εἰς νῆσιν τὴν ἄλλην ἡμέραν, διὰ νὰ ἐξαναγκασθῇ ὁ βασιλεὺς νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν θρόνον του.

Τὶ κακὸν ὅμως εἶχε κάμει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ τοῦ δηλητηριάσουν τὴν ζωὴν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Τὸ μόνον του σφάλμα ἦτο ἐντὶ ἡγάπησε τολὸν καὶ ὡς βασιλεὺς δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς φιλο-

δοσίας τῶν πρωθυπουργῶν καὶ τῶν ὑπουργῶν του.

Αὐτὸς ὅμως ὅλα τὰ εἶχε λησμονήσει πλέον καὶ δὲν ἐσκέπτετο παρὰ τὴν θέσιν τῆς ἀγαπημένης του Μαρίας. Ἐγνώριζε πόσαι σκληραὶ δοκιμασίαι ἐπιρῆμεναν τὴν δυστυχεμένην αὐτὴν νέαν, ἐγνώριζεν ἀκόμη πόσας θλιβερὰς ἐκπλήξεις προετοίμαζε δι' αὐτὴν ὁ Κανάρης, δὲν ἐπιτοῖτο ὅμως. Ἦτο βέβαιος ἐντὶ εἰς τὸ τέλος ὁ νικητὴς ἦτο αὐτός, διότι ἐπάνω ἀπὸ ὅλα τὰ βᾶσανα, τὰς δοκιμασίας καὶ τοὺς κινδύνους, ἀγρυπνοῦσεν ὁ ἔρωσ.

Ὁ δὲ μείνης σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ κελλί, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας πρὸς τὴν Μαρὶαν, μόλις τὴν ὀδήγησαν ἐνώπιόν του. Θὰ ὑποφέρῃς, βέβαια, λιγάκι, ἀλλὰ πρὲπει νὰ μᾶθῃς ἐντὶ δὲν σ' ἐφέραμε ἐδῶ γιὰ νὰ δισωκεδόσῃς.

Καὶ διέταξε νὰ τὴν κλεισοῦν μέσα σ' ἕνα δωμάτιον κατασκόνειον, ὅπου ἡ δομὴ τῆς μούχλας ἠμῶδισε ν' ἀναπνῆη κανεῖς ἐλευθέρως.

Ἡ Μαρία, καὶ εἰς τὸ ἀντίκρουμα τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου δωματίου, ποῦ ἐμοιαζε μὲ ἄνερον δαιμόνων, δὲν ἔχασε τὸ θάρρος τῆς. Ἐπῆρασε μέσα μὲ στερεὸν βῆμα καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἐζήτησεν ὡς χάριν ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα παρὰ ἕνα σταυρὸν, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ κρεμάσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸ σαθρὸ ξύλινον κρεββάτι τῆς.

Ὁ δεσμοφύλαξ, μὲ τὴν συγκρατῆσειν τοῦ διευθυντοῦ, τῆς ἔφερεν ἕνα σταυρὸν, ζωγραφισμένον μὲ μαύρη μπογιά ἐπάνω σὲ ὑφασμα καὶ κορνιζαρμένον ἀπὸ σανίδι βαμμένον ἐπίσης μαύρῳ. Ὁ δεσμοφύλαξ τὸν ἐζήτησεν ἀπὸ κάποιον κλητήρα, ὁ ὁποῖος εἶχε στολίσει τὸ γραφεῖον του μὲ τὴν κορνίζαν αὐτὴν.

— Πᾶρε, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ εἰς τὴν Μαρὶαν. Σούφερα τὸν σταυρὸ ποῦ μοῦ ζήτησες. Κακομοῖρα ὅμως σὲ λυπάμαι. Καὶ νᾶξερες τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς ἀκόμα ἐδῶ μέσα ποῦδρθε.

Ἡ Μαρία, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὰ λόγια τοῦ δεσμοφύλακος, ἔκαμει τὸν σταυρὸν τῆς. ἐκρέμασε προχειρῶς τὴν κορνίζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς, ὕστερα ἔπεσεν ἐπάνω σ' ἕνα ξύλινον σκαμνὶ κ' ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητη μὲ τὰ μάτια τῆς προσηλωμένα στὸ κενόν.

— Καλοὶ 'να κ' οἱ σταυροί, εἶπε πάλιν ὁ δεσμοφύλαξ, μὰ γιὰ νὰ πετύχῃ κανεῖς κείνον ποῦ θέλει πρὲπει νὰ καλοπιάνῃ τὸ χαμοθεδὸν καὶ χαμοθεδὸς σήμερα γιὰ μᾶς εἶναι ὁ κύριος Κανάρης.

Ἄφῆστέ με ἡσυχῇ, τοῦ εἶπεν ἡ Μαρία. Δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλήτε. Ἄφῆστε με. Ὁ, τι θέλατε τὸ ἔκαμα, καμμὴ ἀντίστασιν δὲν ἔφερα, μ' ἄνοιξατε τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, μπῆκα μέσα, τί ἄλλο θέλετε;

— Τίποτα, ἀπῆντησεν ὁ δεσμοφύλαξ κ' ἔφυγε, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ μὲ τὴν μεγάλην ἀμπάρα.

(Ἄκρολ.ουθεῖ)

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Τὸ ΓΛΥΚΥΤΕΡΟΝ, Τὸ ΕΡΩΤΙΚΩΤΕΡΟΝ, Τὸ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΩΤΕΡΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΣΕ ΓΛΩΣΣΑ ΖΩΝΤΑΝΗ

ΜΕ ΕΙΚΟΝΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΓΗΝΕΥΣΟΥΝ

Η ΜΕΤΑΔΕΙΤΕΡΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ», — ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

ΥΠΟ ΜΑΡΙΟΥ

Ανέβαινε το άνομο, άνηφορικό μονοπάτι του βουνού, σκονάφροντας σε κάθε κορμόνι, ο Μήτρος ο ληστής, ένας ψηλός σαν έλατο λεβέντης, με στυγνή την έκφραση της μορφής του, με τη σκληρότητα ζωγραφισμένη στα όμορφα χαρακτηριστικά του, ενώ τα μάτια του πετούσαν κάθε λίγο άστραπές και φωτιζόνταν με άπαισία λάμψη, σε κάθε μικρό φρυματάκι του αέρα, σε κάθε μικρό κρότο, που έκανε κάνα κορμωκό σαν κλυδός.

Κάθε λίγο άκουγες στ' αυτιά του τη φωνή που κανε το αίμα εκείνων που χε σκωτούσει, και της αιματομένης τοις μορφές της έβλεπε παντού. Με τη μορφή άγριεμένη, το κορμί του, από τους κόπους τους άτέλειωτους και το καρδιοχτύπι της ψυχής, σε κάθε πουλιού πέταγμα, σε κάθε φειδιού πέραςμα, παραστράτησε σ' ένα μεγάλο πουρνάρι και χώθηκε κάτω από το φροντωτό θόλο του, που τον έκρυβε όλον' μόνο από ένα μικρό άνοιγμα, που κάναν τα φύλλα του ξεχώριζε το πρόσωπό του.

Απίθωσε το τουφέκι του, ξεζώσθηκε τα φυσικιλίκια του, έκασε χάμο κι' άκούσμπησε στον κορμό του πουρναραίου, ενώ απ' το μικρό άνοιγμα κυτούσε παντού.

Μισοκαρμωμένος από τη γλυκειά νάρκη, που δίνα μια ξεκούρασι από μεγάλο κόπο, έστρεφε άναίσθητο το βλέμμα του εδω κι' εκεί.

Σ' αυτή την ευχάριστη ναρκωτική μέθη που τουδίναν τα τριγύρω με τη γλυκά της χαράς τους, άπόμεινε ο ληστής...

Μά ένας ξαφνικός κρότος που έρχόταν από το μονοπάτι, τον έκαμε να άναταχτή!

Άρπαξε το τουφέκι, που είχε πάντοτε το χάρο κλεισμένο μέσα του, έτοιμο να τον στείλει όπου ή κακία του το διέταζε, γονάτισε κι' έβγαλε λίγο το πρόσωπό του από το άνοιγμα, που κάναν τα φύλλα του πουρναραίου.

Έεφανα ο θάνατος έχρωμάτισε τη μορφή του με τα πειδι χλωμά του χρώματα! Από τα μάτια του βγαίναν άστραπές, έτρεμε όλος! με τον τρόμο, που δίνα ο θυμός.

Καλλίτερα νάβλεπε το χάρο του, παρά κείνο πουδεδε.

Έβλε τον πειδι χειρότερο έχθρο του, τον κύρ Νάσο, που τον χωρίζε ένα ποτάμι αίμα! τον πάρεδρο του χωριού του, που τον έφερε σ' αυτή τη θέσι, που ήταν τώρα, με της ραδιοσυρτές του.

Γιά μια στιγμή έβλε τα περασμένα, με το φως που χύνει η μνήμη στο σκοτάδι του χρόνου.

Έβλεπε τον έαυτό του τίμιο, έργατικό, να δουλεύη χαρούμενος απ' το πρωί ως το βράδυ, με ησυχία τη συνειδήσι για τη φαμίλια του.

Και θυμήθηκε όταν με το τραγουδι ξεκινούσε για τη δουλειά του, και τραγουδώντας πάλι γύριζε το βράδυ ευτυχισμένος, στο σπίτι του που τον περιέμενε στην πόρτα ή άδελφή του, γελαστή, γελαστή, που τόσο την αγαπούσε! όρφακα και τα δυό από μικρά, φάγαν «την όρφάνεια, με το κουτάλι!»

Εδύχισημένοι εκείνοι που στην κρυάδα της ψυχής, που δίνα η όρφάνεια, έχουσε μια άδελφή, να μοιράζονται τον πόνο, ευτυχισμένοι και τρισευχισμένοι!

Μά μπήκε ο Σατανάς, ο κύρ-Νάσος στη μέση και του έρριξε την καταισροφή.

Τον κατηγόρησε ψεύτικα, τον κατάτρεξε στη δίκη, μπήκε φυλακή, πήρ' από 'κει το πρώτο μάθημα, γιατί είναι το σχολείο, που ο διάβολος έχει τους καλλίτερους δασκάλους του.

Δεν τοούσανε αυτό' μόλις βγήκε, βρήκε την άδελφή του καταφρονημένη από όλο το χωριό, γιατί ξεγελάστηκε, στα δόλια λόγια του κύρ-Νάσου που μήνυσε να την πάρη γυναίκα του, εκείνος δε θέλησε και μήνυσε στην όλη του χωριού, που τον θεωρούσε άτιμο, σκότωσε κείνη και τον αγαπητικό της, «ένα αίμα!» κάπιο βράδυ.

Τον καταδίωξεν έπειτα η έξουσία' εκείνος αντίσάθηκε, και με το κακούργο χέρι του, όργανο της Μοίρας πειά! σκότωσε έναν στρατιώτη κι' από της ένεργειες του κύρ-Μήτρος, έπικηρούχηκε το κεφάλι του.

Και κύτταζε ο ληστής όπως κυττάζει η όδια το θυμά της και περιέμενε και συλλογιζόταν, που να τον χτυπήση να ποτένη πειδι πολύ, να βασανισθή περισσότερο, όπως κι' εκείνος βασανίζονταν έξι αιτίες του.

Και ο κύρ-Νάσος περπατούσε έξουσιαστος, χωρίς να έξερη ότι ένα βήμα τον χωρίζε απ' το θάνατο...

Νά! έφτασε! ο ληστής άρπωσε ένα πράμα σά μουγγρητό, και με ένα άπαισιο σαρκαστικό χαμόγελο, που δίνα η λύσσα για έκδικισι, έβαλε το χέρι του στο σκατάλι!

Μά έξάφνου ένας μελωδικός, υπέργειος ήχος καμπάνας άκούστηκε: Ντάααακ! Ντάααακ! Ντάαακ! Έρχόταν από την έκκλησία του άνηφρονου χωριού, γιατί ήταν Σαββατόβραδο' έχόταν με το άνάλωφο άεράκι της ποταμιάς, κι' έφτανε άπαλά! άπαλά! μ' έναν άπαλότατο, γλυκό παλμό, τρεμόλαλο.

Ντάααακ! Ντάααακ! Ντάααακ. Έφώναζε η Θρησκεία ή βαλαμοδότρα, με την καμπάνα, σά να έλεγε:

Μηηή! Μηηή! Μηηή!

Μά η ψυχή του σκοτεινιάζε' πάλι ξεσπαζε σε καταγιδες, που έδωχαν τον ήχο της καμπάνας κι' έκαναν το ληστή να βάνη το χέρι του στο σκατάλι, σάν όταν έβλεπε τον κύρ-Νάσο και μια φωνή σά νάβγαινε από την κόλασι, του έλεγε:

— Έγώ είμαι το παρελθόν σου' ο, τι σου κάμα, σ' ο, τι σε πόνεσαν, βασάνιζε! σκότωνε!

Και άκούγονταν η καμπάνα με την άγγελική φωτιή:

Ντάααακ! Ντάααακ! Ντάααακ! σά νάθελε να του πη:

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΓΔΑ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

— Πώς; Δεν είναι καλής διαγωγής; — Ναι και όχι. Δένε πολλά για λόγον της, από τη μικρή της ηλικία, με τόρα έχει κάμποσα χρόνια που ήσυχασε.

— Καλέ, δέν βαρύνεται, έκαμεν ο νεώτερος των ιερέων. Ήσυχάζουν ποτέ τους αυτές; — Αμα μια γυναίκα πάρη τον κατήφορο και μάλιστα από την ηλικία που τον επήρην αυτή, δέν συμμαζεύεται εύκολα.

Κατόπιν του συμπεράσματος τούτου ή περι της Μάγδας όμιλία έδωροθή λήξασα μεταξύ των ιερέων και του νέου και ή συζήτησις έσυνεχισθη επί του διακοπέντος θέματος:

— Αι, λοιπόν, παιδι μου, ποτε θα μās την στείλης την εικόνα; — Ένα πράγμα θα σās προτείνω, ειπεν ο νέος, κι' αν το δεχθήτε, θα σās την στείλω την εικόνα.

Οι ιερείς τον παρετήρησαν περιέργως. — Έξερτε, εκει στην Εύρώπη που έσπούδασα τη ζωγραφική, οι καθηγνηται μās μαθαίνανε να ζωγραφίζουμε με μοντέλλα.

— Μοντέλλα; Τι θα πη μοντέλλα; ειπε περιέργως ο ένας εκ των ιερέων. — Ο νέος έμειδίασε.

— Νά, παίρνεις μια γυναίκα, σύμφωνα με το θέμα που θέλεις να ζωγραφίσεις και ζωγραφίζεις αυτή.

— Μπα; αυτό θα πη; ήρώτησαν οι ιερείς. — Λοιπόν, είδατε που ξαφνιαστήκα έτσι την ώρα περνούσεν η Έβραιοπούλα;

— Έ, λοιπόν; — Έσυλλογισθηκα πως, αν είχα αυτή μοντέλλο για την Παναγία που θέλω να σās ζωγραφίσω, θα έκανα μια εικόνα που θάερχότανε κι' από την άκρη του κόσμου να την βλέπουν.

Στα λόγια αυτά οι ιερείς υπεχώρησαν έκπληκτοι. — Αυτό δέν γίνεται, ειπαν οι ιερείς ταυτοχρόνως. — Και γιατί δέν γίνεται;

— Τι λές; και είσαι και χριστιανός; Νά ζωγραφίσω μια Έβραιοπούλα άβάφτιστη για Παναγία και να την βάλω μέσα στην έκκλησία, νάρχηται να την ασπάζεται ο κόσμος! — Αμ' τί θέλεις, παιδι μου, να μās κάφουμε οι ένορύτες μαζί ή με την εικόνα και με την έκκλησία δόλοκληρη;

— Παππάδες μου, κ' εγώ χριστιανός είμαι και μάλιστα χριστιανός καλλίτερος από μερικούς άλλους, γιατί πρέπει να είμαι καλλίτερος και ποτε δέν θα δεχόμουν να βάλω στην έκκλησία την εικόνα μιας άβάφτιστης για να την προσκυνούν για Παναγία. Μά, αν σās ύποσχομαι πως θα γινότανε κάτι άλλο που θα σās ευχαριστούσε άκόμα περισσότερο, τί θα λέγατε;

— Όχι, όχι, δέν θα κάνομε τίποτα, οτι κι' αν γίνη. — Μά δέν το βάζει ο νους σας. Θα έχετε άκούσει, βέβαια, για τους εικόνες των μεγάλων ζωγράφων του κόσμου που σήμερα προκαλούν τον θαυμασμόν των ανθρώπων. Λοιπόν δλες αυτές ή εικόνες έγιναν με μοντέλλα. Παταγίες, Χριστοί, Απόστολοι, Άγιοι, όλοι με μοντέλλα.

— Καλέ, δέν τ' άφίνεις αυτά, εύλογημένε; — Δεν έτελείωσα άκόμη, ειπεν ο νέος. Έχετε ύπομονή. Έγώ δέν μπορώ να ζωγραφίσω χωρίς μοντέλλο και μάλιστα άφου είδα αυτή την κόρη. Το πρόσωπό της είναι το ωραιότερον υπόδειγμα για την εικόνα μιας Παναγίας.

— Α, με εσύ δέν ύποφέρεσαι, έκαμεν ένας εκ των ιερέων. Πάρε να φύγουμε! Αυτό μορούσε κανείς να το πιστέψη και να το παραδεχθή αν ή κόρη ήτο καμιά Χριστιανή. Μά Έβραία άβάφτιστη! Ο Θεός να φυλάξη.

Τα μάτια του ζωγράφου άπήστραψαν. Έλαβε προς στιγμήν ζωηρόν και έμπνευσμένον ύφος και ήρώτησε: — Κι' αν έκανα εγώ την Έβραιοπούλα αυτή να βαφτιστή και να γίνη Χριστιανή και τίμια, θα την δεχόσαστε την εικόνα;

— Αυτό είναι άδύνατον, ειπαν οι ιερείς. (Το τέλος εις το προσεχές)

— Έγώ είμαι το μέλλον, εγώ θα σε παρηγορήσω! εγώ θα σου δώσω τη μετάνοια!

— Μηηή! Μηηή! Μηηή!

Και μ' άπαλούς, άρμονικούς κυματισμούς, κάθε τρεμόλαλος, γλυκός τόνος της, έμπαινε στην ψυχή του ληστή και του έλυσε τους πάγους της με τη γλυκειά ζέστα της και φώτιζε τη σκοτεινιά της με τον ήλιο της ή Θρησκεία.

Κι' αισθανόταν ο ληστής πρώτη φορά τώρα, να αναλύεται η σκληρότης της ψυχής του και να πλυμμουρίζεται σε άκρνα θερμά, πύρινα, που αυλάκωναν κι' έδρόσιζαν τη φλογισμένη μορφή του.

Και πήρε το χέρι απ' το σκατάλι, και πέταξε χάμο το τουφέκι του κι' άκουμισμένος στον κορμό του πουρναραίου, έσκέπασε το πρόσωπο με τα δυό του χέρια, ενώ τα στήθεια έφροδούσαν από λυγμούς, που τον δρόσιζαν, κι' άρχισε να κλαίη σά μικρό παιδι!

Και πέραςε ο κύρ-Νάσος έξουσιαστος, χωρίς να έξερη ότι μέσ' το πουρνάρι κρυβόταν ο χάρος του.

Και οιγοτρωγούδουσαν τα πύκια κι' ή κουκουναριές, κι' άσπρόμαυρα σημαδάκια, τα γιδροπόρατα, βελάζαν! βελάζαν! ενώ άρμονικά, άρμονικά! συνόδευε ή μουσική των κουδουνιών των και σ' όλα αυτά μιλούσε και ή καρδιά του βοσκού με τη φλογέρα του.

Και μαζί μ' όλα έχόταν άνακατωμένος, μελωδικός! υπέργειος! πουύτανε άπαλά! άπαλά! με έναν τρεμόλαλο, γλυκό τόνο, συνοδούοντας τους λυγμούς του ληστή, ο ήχος της Καμπάνας.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η Λέξις 80 λεπτά

— Χωρίς να ύπόσχομαι τίποτε, ζητώ ένα κορίτσι του χορού έως 20 έτών, για να γυρίζωμαι μαζί στα ντάνσιγκ. Όποιος ήρέσει ή ιδέα μου, ας γράψη: Ίωάν. Δακροώνιαν, Ρ. Ρ., Πειραιά.

— Νεαρός φοιτητής ατρεί άλληλογραφίαν με διδας 15-22 έτών, έχούσας σοβαρά και εύγενή αισθήματα. Εις την περικοικαμένην διά των άνοητων αισθημάτων, θέλω χαρίσει την καρδιά μου. Γράψατε: Κ. Δ. Τ., Ρ. Ρ., Ένταυθα.

— Νεαρός έπιστήμων με εύγενή αισθήματα, ζητεί άλληλογραφίαν με διδας της βαθμίδος: άποκλειόντα ψευδώνυμα Γράψατε: Γ. Θ. Κ., Ρ. Ρ., Ένταυθα.

— Άρτεμις, όρίσατε και πάλιν συνέντευξιν δι' επιστολής σας εις Ουράνιον. — Λέλα Μ., σε έμαθα πάλιν στην Άμαλία α. Μήπως πήγες να ζητήσης έξηγήσεις του Π. ή της γκάφα που σου έκανε: Τότε μόνον θα ίκανοποιηθής, όταν τον άποκαλύψης δημοσίως. Βάσος Άφραντής.

— Γιώργω καρδιά μου σπαράζει να σε νοιώθω περιμένοντα στη βροχή. Άλλά, κρής θεοδ, δέν συλλογιζέσαι τι ζητείς; Άλλοτε έγγραφες φοβόσμαι να συνεχίσω έπιστολήν μήπως με προσθάσουν και τόρα ζητείς έχατον κινδύνου. Σκέψου ψυχράμα. Κάμει ύπομονήν όπως εγώ. Ο Θεός μεγάλος. Β. Σ.

— Νέος, ξενητεμένος επί πενταετίαν, μετεκάρης και βαρυνθείς την μονότονον ζωήν, ζητεί άλληλογραφίαν με δεσποινίδας, με σκοπό τ'ν γάμον. Γράψατε: Π. Σ. Κ., Ρ. Ρ., Σέρρας.

— ΠΡΟΣΟΧΗ! Τ' Άρχαδικό Πάνθεο, Σύλλογος, λίαν προσεχώς κατέρχεται στον άγωνα του σκοπού του: την καταπολέμησιν των έκφυλων γυναικών. Ζητάμε άντιπροσώπους στες επαρχίες. Γίνονται δεχτά ως μέλη σοβαρά κορίτσια. Ζητήσατε καταστατικό. Πρόεδρος ο Άερόμητος Άρχάς. Άπάνος Φωτόπουλος. Γραμματέης ή Κόρη των Άνθένων. Διεύθυνσις: Άρχαδικό Πάνθεο, Πόστ Ρεστάνας, Άθήνα.

— Με σκοπό τη φίλια, θέλει ν' άλληλογραφήσω με το παιδι σοβαρά κορίτσια ο Πάνος Φωτόπουλος. Άρχαδικό Πάνθεο, Ρ. Ρ., Άθήνα.

— Άγαπημένη μου, Πόσον πολύ με πειράζει και μ' έκνευρίζει όταν ένθυμούμαι την παλιά έποχή, όταν έλθη εις τον νου μου ένα ολονόηποτε τυχαίον και μηδμονών γεγονός της μικράς έκεινης και εύθυνης περιόδου, προσπαθώ με κάθε τρόπον και μέσον να το διώξω από την μνήμη μου. Άλλ' όταν ξεχασθώ το εν και περάσω λίγος καιρός, ξαφνικά παρουσιάζεται άλλο και έπειτα άλλο. Τι νομίζεις οτι με άπασχολεί τόρα; Το τι να γίνεται ή τότε σπινονοικουρά μου, ή όποια εις την άρχην ήτο με το μέρος μας και έβγαλε από φρόνον ετάχθη με το μέρος των άλλων. Δέν έξουσι τι μου συμβαίνει και διαρκώς την ένθυμούμαι. Αυτός τās ήμέρας, άστέτα όντως και παιδαριώδης πράγματα αυτά που σου γράφω, με τα όποια και συ ή ίδια άσφαλός θα γελές, άμα τα διαβάσης. Βιολέττα.

— Νεαρός επαγγελματούχος, μορφωμένος ατρεί άλληλογραφίαν με Δνίδας μορφωμένας. Προτιμώνται Άθηνών. Σκοπός οτι έσποκουθήση. Γράψατε: Σ. Σ. Ρ. ρ., Ένταυθα.

— Δύο καλοί φίλοι ζητούν άλληλογραφίαν με δεσποινίδας καλών οικογενειών, από την όποιαν και ώρατό άσφαλός θα προκύνη. Γράψατε: Κ. Μακρινή, Δ. Φιλίππου, Σταδίου 58, «Βαβυλοπολεόν». Ένταυθα.

— Δεν ένθυμούμαι εδν σās έχω κλέψει τίποτε, ός εν τούτου δέν γνωρίζω τι πρέπει να σās δώσω πίσω. Κύριον, Κ. Κ. Χαλκοκονδύλη, 46α.

ΣΤΗΛΗ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΘΥΜΗΣΗ

Μακρυνά απ' τον κόσμο ήθελα να ζούσα, νύμωιχα κάποιον φίλο κ' αγαπούσα. Πώς ήθελα μ' αυτόν πάντα σιμά μου έξουσιαστα να περνούσα τη Ζωή... Μά ή βιοπάλη τόρα μακρυνά μου κρατάει το φτωχό τον Ποιητή.

Έγώ, οριε παλιν, δέν σε ξεχάνω, πάντα μ' άγάπη και με θαυμασμό θα σε θυμάμαι και ή θήμησι σου θα μένη στην καρδιά μου φυλαχτό. Πάνος Φωτόπουλος, (Άρχαδικό Πάνθεο)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

(Συνέχεια εκ της 4ης σελίδος) ΕΚΕΡΑΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΑΗΡΟΥ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΣΤΩΝ

Πρώτον βραβεΐον, ένα άλμπουκ, Μαρία Ίωάννου.

Δεύτερον, ένα ζευγος γάντια, Κατίνα Γασημίδου.

Τρίτον, ένα μικρό τσαντάκι, Γεωργία Άνητόνη.

Τέταρτον, ένα βαζάκι Κρέμ Σιμόν, Καίτη Καϊνά.

Πέμπτον, δραχμάς 15 εις μετρητά, Έλένη Ζαχαρωνίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ Πρώτον βραβεΐον, ένα κουτι πουρα, Γεώ. Γεωργίου.

Δεύτερον, ένα κομπολόγι, Γ. Κυριαζής.

Τρίτον, δέκα λάμες ξυρίσματος, Μάριος Μαρινόπουλος.

Τέταρτον, τρίμηνον συνδρομή «Σφαίρας», Β. Άφραντής.

Πέμπτον, την «Γκόλφω» του Περεσιάδου, Ηλίας Δοντάς.

Η Δις Νόρα

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Η ΔΥΟ ΣΙΩΠΗΣ

Μέσα στο μικρό καμαράκι, η Νέλλη... έχει ξεπλώσει, τόρα κ' ένα χρονονοτή, τ' άρροστημένα της νεύτα.

Έξω, πέφτον τα φθινοπωρινά φύλλα και μέσα, η φθινοπωρινή ζωή της άγοπαλέβει άεπιπισμένη και σιγοσβήσεται.

Είπα σάν ένα φθινοπωρινό φύλλο, που δε θάρρηση ν' άφήση το δέντρο του—τη ζωή.

Όμως το φθινοπωρινό θάλλος την έσγελεί. Άληθινά, ή μέρα μοιάζει άνοιξάκιμα. Κι' αυτό της όνει μια κόουρα έλιπδα. Γιατί χάμο, είναι τα σκόρπια φύλλα— άποθαμμένες ζωές, που δέν ξαναζούνε. Κι' ή Νέλλη τα βλέπει με λύπη. Και μέσ' στον πόνο της θυμάται κάποιαν άνοιξη και προσπαθεί να την ξαναζηση.

Σηκώνει τ' άδύνατο κορμί της με τ' άδειο στήθος και προχάζει στο άνοιχο παράθυρο.

Άλλοίμονο! όμοις, δέ στένεται πού εκει. Γιατί ή άρρώστια της προστάζει βοήθη, δείχνοντάς της το πένθιμο και πληγμένο κρεβάτι που την περιμένει.

Γέρνει άπαλά και κλείνει τα μάτια σάν σε όνειρο, άποφύγοντας τη σκληρή πραγματικότητα.

Τα περασμένα, αιώνια όσμοι, περνούσε μπρός στα κλειστά της μάτια και μια άνοξιάτηνη ζωή φτερογυρίζει μπροστά στα δάνοιατα μάτια της ψυχής της.

Ξάρνον, ή πόρτα άνοίγει. Άνοίγουν μαζί και τα μάτια της. Υγιστε, Θεέ! Τι βλέπει; Ο Γιώργος, ναι. Ο Γιώργος. Ο αγαπημένος της... Δεν το πιστεύει άκόμα. Μά αυτός τόρα είναι κοντά της. Γονατίζει δίπλα στην κλίνη της. Τι όνειρο-πόλο το βλέμμα του!.. Νοιώθει τ' άδειο της στήθη να φλογίζονται. Α! ή άγάπη που ζωντανεύει... Κι' όνούνονται σε μια μεγάλη οικουή...

Όλα σιωπούν κείνη την ώρα. Ουτε το μουρμουρητό του δάσους άκούεται, ουτε τα πουλιά του κήπου, ουτε τ' άνάλωφο κήμα. Ο ζέφυρος δέν τραγουδά μο' στα πύκνα, ή θάλασσα κοιμάται σε άκρογυάλι... κι' αυτός ο διαλαλήτης του δρόμου δε διαλαλεί την προαμείνια του. Τίποτε δέν τρωάζει τη σιωπή μέσ' στο πένθιμο καμαράκι, όπου η ζωή σβήσεται άγοπαλέβοντας. Το πιάνο, κλειστό κι' αυτό, τόσον καιρό τόρα, σιωπαίνει άμλλητο. Και μέσ' στην άπόλητη σιωπή οι δυό έρωτευμένοι διαβάζονε στα νοσταλγικά τους μάτια την περασμένη ζωή τους:

Ήταν μια άνοξιάτηνη μέρα που γνωρίστηκαν κι' αγαπήθηκαν. Κείνη τη μέρα, όπως και τόρα, το δάσος δέν έστειλε το μουρμουρητό του, ο ζέφυρος δε γονούσε κανένα θρόνομα στα φύλλα, ή θάλασσα ήπλωνε σε άκρογυάλι,—μια άπεράνητη βοήθη έπαισα κι' αυτά τ' άπρόνια σιωπούσαν κείνη τη στιγμή... Ο Γιώργος κ' ή Νέλλη, με τα μάτια ένομηνα, δέν μιλούσαν. Μόνον οι παλμοί του όνος άπαντούσαν στες παλμούς του έλλου, όταν τα χείλη τους ένομηνα λύνανε την τρανή σιωπή, ένώνοτας τις καρδιές τους...

Η μοίρα όμοις τους φθόνους. Κι' άναγκάστηκαν να χωρισθούν... Οι γονείς έκείνης δε θάθελαν ποτέ ένα τέτοιο γάμο. Ο Γιώργος, γι' αυτούς, ήταν ένας φτωχός κι' άσημος. Δε θα τον ήθελαν ποτέ τέτοιο. Κι' έτιμωρήθηκαν γι' αυτό.

Το καμάρι τους, το λουλουδιό του σπιτιού, ή Νέλλη τους, μαραινόνταν μέσ' στο πέραςμα του χρόνου. Κι' όταν ένοιωσαν την φριχτή αιτία, ήταν πειά άργά...

Και μια φθινοπωρινή νύχτα, ο άεπιπισμένος πειά πατέρας, ταπεινωμένος, χτυπούσε την πόρτα έκείνον πούταν άσημος και φτωχός, έκλιπαρώντας τον να σώσει την κόρη του. Μά... ήταν τόσο άργά!..

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

Άγνήν Μελαχροινούλαν: Γάμον δέν διαβλέπω. Με σημερινή σας έρωτική περιπέτεια ούδέν άποτέλεσμα εύχάριστον θα έχη. Τον νέον, τον όποιον με τόσον ένθουσιασμόν αγαπάτε σήμερα, θα τον βαρεθήτε ταχύς.

Μικράν Άρκάδα: Όνομα μέλλοντος συζύγου: Γεώργιος. Επάγγελμα: έμπορος. Γάμος μετά 18 μήνας άκρίβως. Πολύ γνωστός. Πρό ήμερών συνωμάλησται μαζή.

Φρόδων Θεοδωλοικινν: Μέσα σας έχει έδρωιωθή ή πεποιθήσις, οτι το πρόσωπον, του όποιου την έπιστροφην με τόσην άγάπην περιμένετε, δέν είναι δυνατόν να συνδθή μαζί σας. Διαι λοιπόν με έρωτάτε; Γάμος με πρόσωπον άγνωστόν σας μέχρι τουδε. Εύτυχής όμοις δέν θα ζήσεται. Η μοίρα σας καταδιώκει άπνηδς.

Άνδρονίκην Ίωαννίδου: Τυχερή σας ήμερα το Σάββατον. Γάμον δέν διαβλέπω. Δυστυχώς πολλούς λαγούς κωνηγάτε και άμφιβάλλω πολύ αν κατορθώσετε να πιάσετε κανένα. Θα ζήσατε άκόμη 34 έτη. Η μέτρη σας μόνον 12. Διά τους άδελφους σας δέν δύναμαι να προβλέπω τίποτε, έφ' όσον δέν έχω ύπ' όφην μου τιν γραφικών τους χαρακτηριστά. Το μέλλον της οικογενείας σας πλήρως άνομαλόν και οικονομικών δυσχερειών, όπως και το παρόν.

Αδύαν Δευκίην: Σας συνιστώ να διακόψετε κάθε σχέσιον με το πρόσωπον αυτό; εδν θέλετε ν' άποφύγητε το κείνον πλήρη της δυστυχίας Τίποτε άλλο.

Α. Δευκόν όκλετόν: Γάμον διαβλέπω έντός διετίας με νέαν έσθηθην, άρκεία εύπορον, πλην πολύ άσθενικήν. Σας συνιστώ, εδν δνηθήτε, ν' άποφύγητε τον γάμον αυτόν, ο όποιος θα σās κατανήση δυστυχή.

Άρην Καλάμας: Πολλά έμπόδια θα εύρητε, όλα όμοις θα άρθούν, άρκεί να ελθετε καλός άπάντησι της και ύποχωρητικός προς τους οικειούς της. Μαζή της θα ζήσατε εύτυχως. Υποστήριξτε παρά του άδελφού σας δέν πρέπει να περιμένετε. Σηρηθήτε μόνον εις τās ίδικίας σας δυνάμεις. Θα ζήσατε άκόμη 38 έτη! Εις τās άλλας έρωτήσεις σας δέν άπαντώ.

Χαμηνήν άγάπην, μόνον την σημερινήν επιστολήν σας έλαβον, εις την όποιαν και σās άπαντώ: Υποφέρετε από μια έκλείπτοντι των νεύρων. Όλα τα πράγματα τα βλέπετε και τα αιδάνασθε διά μέσου του πρίσματος της τρυφερότητος. Ο κόσμος σας φαίνεται ένα ποήμα με διαφόρους στροφάς χαρωπός και θλιβεράς. Σας συμβουλεύω να ταξιδεύσαστε, να αλλάξετε περιβάλλον. Και κατόπιν θα σās άπάντησον εις τās άλλας έρωτήσεις σας. Πρό πάντων το τάξειδον.

Ο Νοομάντης

...Και τόρα, στο πένθιμο καμαράκι δε βαλλέμε παρά ή σιωπή του θανάτου που άπαντούσε σε μίαν άλλη σιωπή, η σιωπή μιας περασμένης ζωής.

Τόνουσε τόσο καλά αυτό ο Γιώργος, κι' τι δε θάδινε για να σώσει την αγαπημένη του. Άν γίνονταν κανένα θαύμα!..

Κι' όμοις νά! Η Νέλλη παίρνει τόρα τη ρόδην όρι της. Τα μάτια της ζσηρα και νοσταλγικά δρόθονονται πάνω στο κλειστό πιάνο και μια φωνή, όμοια σά απαγορευώς ξεφεύγει απ' τα στήθη της: «Όχιλω να παίζω, ναι!» Έκείνη τη βρηθάει να σηκωθή. Τα κερνία δάχτυλά της είναι έτοιμα να πύσουν. Και μια άρμονία δε λίγο γεμίζει όλα γύρω. Κι' όλα μιλούν κι' όλα παίρνουν κάποια περασμένη όνη. Η Νέλλη παίζει το αγαπημένο της τραγουδι: κι' ο Γιώργος το θυμάται.

Ο! το αγαπημένο τους τραγουδι! Κι' ή Νέλλη παίζει άχόρτατα. Η ψυχή της πλα

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Διαβολάτος.—Τότε, σ'ας παρακαλώ, να μου δώσετε ύλη.

Καραγκιόζης.—Τύπωσέ το κ' ύστερα σου δίνω ύλη. Τώρα μόλις πάει ο άρχισυντάκτης μου στο Δημοπρατήριο να μαζέψη ύλη.

Διαβολάτος.—Τί περίεργα πράγματα!

Καραγκιόζης.—Δέν πειράζει. Θα συνηθείς. Άντε τώρα.

(*Ο τυπογράφος φεύγει.*)

(*Ακούεται απ' έξω ή φωνή του Μπαρμπαγιώργου.*)

Μπαρμπαγιώργος.—Καραγκιόζ', έ, Καραγκιόζ'.

Καραγκιόζης.—Ήρθε τώρα κι' ο διορθωτής.

Μπαρμπαγιώργος.—Ούρ', μίλα, μαθές, καλά, Καραγκιόζ'. Έβγανις φημερίδα;

Καραγκιόζης.—Ναί, μωρέ μπάριμπα. Άντις να βγάλω τον άγλέουρα, έβγαλα εφημερίδα.

Μπαρμπαγιώργος.—Μι γράμματα;

Καραγκιόζης.—Άμ' τί, χωρίς γράμματα;

Μπαρμπαγιώργος.—Άει, έρμου. Κάτσι, μαθές, να μ' γράψ'ς στη φημερίδα σ' ένα γράμμα για τ'ο'πί μ'.

Καραγκιόζης.—Μωρέ μπάριμπα, είσαι έρωτευμένος;

Μπαρμπαγιώργος.—Καραγκιόζ', μ' ιβάρει ού' έρυντας κατάκαρδα, όπουσ βαράει ή μυίγα τ'ά μ'άρια κι ψουφάνε.

Καραγκιόζης.—Και δέν έντροπέσαι έσύ, καπιστρωμένος άνθρωπος, να κάνης τόν έρωτα;

Μπαρμπαγιώργος.—Ούρ', άντι καλλιιά σ', έρμου, όπ' θ'ά μ' πής ότ' είμαι καπιστρωμένος.

Καραγκιόζης.—Δέν είσαι παντρεμένος, μπάριμπα;

Μπαρμπαγιώργος.—Ά!

Καραγκιόζης.—Δέν έχεις τήν κυρά Γιουργούλα γυναίκα;

Μπαρμπαγιώργος.—Ά!

Καραγκιόζης.—Έ, άμα ένας άνθρωπος είναι παντρεμένος, δέν τ'ό ξέρεις πώς φοράει καπίστρι;

Μπαρμπαγιώργος.—Ούρ', άντε καλλιιά σ'. Ίγώ δίν αγαπάου πειά τή Γιουργούλα, περί τή Θυμιούλα.

Καραγκιόζης.—Θάγαι φαίνεται νέα, μπάριμπα.

Μπαρμπαγιώργος.—Φυντάνι, μαθές.

Καραγκιόζης.—Τήν έχεις κυττάξει στά δόντια;

Μπαρμπαγιώργος.—Τ' είν', μαθές, να τήν κυττάξου στά δόντια;

Καραγκιόζης.—Μά δέν είναι...

Μπαρμπαγιώργος.—Ούρ' πουντίκ', γ'ναίκα, μαθές, είνι ή Θυμιούλα.

Καραγκιόζης.—Γυναίκα; Περίεργον. Κ' έγώ έλεγα πώς ήτανε καμμιά άπαντή.

Μπαρμπαγιώργος.—Άσι τ' άστεια, Καραγκιόζ', κι πιάσι να μ' γράψ'ς τού γράμμα.

Καραγκιόζης.—Θάν τ'ό βάλουμε στήν εφημερίδα τ'ό γράμμα;

Μπαρμπαγιώργος.—Μάλ'στα.

Καραγκιόζης.—Κ' ύστερης θ'ά στείλωμε τήν εφημερίδα στή Θυμιούλα για να τ'ό διαβάση;

Μπαρμπαγιώργος.—Βέβαια.

Καραγκιόζης.—Μά ξέρει γράμματα ή Θυμιούλα;

Μπαρμπαγιώργος.—Άκα.

Καραγκιόζης.—Ω, σφοδρά μου! Τότε πώς θ'ά διαβάση τ'ό γράμμα, μωρέ μπάριμπα;

Μπαρμπαγιώργος.—Θάν τής τ'ό διαβάσω έγώ όντας πάου στό χουριό.

Καραγκιόζης.—Τί λές, μπάριμπα; Μήπως έσύ ξέρεις γράμματα;

Μπαρμπαγιώργος.—Πώς δέν ήξέρου, έρμου;

Καραγκιόζης.—Γιά πές τ'ό Άλφα βήτα,

Μπαρμπαγιώργος.—Άρφα, βήτα, κάπα, ρό, στίγμα, δίπλον, όμικρον.

Καραγκιόζης. (*Λιγόνεται στά γέλια.*)—Τ' είν' αυτά, μωρέ μπάριμπα; Έτσι θ'ά διαβάσης και τ'ό γράμμα;

Μπαρμπαγιώργος.—Μή γιλές, έρμου, γιατί θ'ά σ'κώσου τή γκλίτσα κι θ'ά σ' κάνου τ'ό κηφάλι καρδάρα όπ' πήςουν τ'ό γάλα.

Καραγκιόζης.—Παναγία μου! Καλλίτερα να πέση στό κεφάλι μου ή ούρά του κομήτη, παρά ή γκλίτσα τού Μπαρμπαγιώργου.

Μπαρμπαγιώργος.—Γράφι, έρμου.

Καραγκιόζης.—Γράφω, μπάριμπα. Λέγε μου να γράφω.

Μπαρμπαγιώργος. (*Ύπαγορεύει.*)—Θυμιούλα μ' γαλανουμάτα, μι τ'ά τ'ά κόκκινα τσουράπια κι τού πρ'όσ'νου μαντήλ', χαιρου άκραν ύγειαν, ταύτ'ό λιπθ'μ'ό κι δ' ύμ'ας. Τού γραφίς;

Καραγκιόζης.—Πάρα κάτω, πάρα κάτω.

Μπαρμπαγιώργος.—Σ' αγαπάου, μαθές, κι ύποφέρου δυνατά κι βήχου, κι φταρνίζουμι όντας οι θυμ'θ'ό.

Καραγκιόζης.—Μωρέ μπάριμπα, αυτ'ό δέν είναι έρωτας, είναι γρίπη.

Μπαρμπαγιώργος.—Γράφι.

Καραγκιόζης.—Λέγε παρακάτω.

Μπαρμπαγιώργος.—Σάν θάρθου στού χουριό, θέλου να πές να μι προυσμένης μέσα σ' άχούρ' τής Σταματούλας, να σμίξουμι ιγκαρδίους κ' οι δυ'ό κι να μούρθη καλά ιμένα. Τού γραφίς;

Καραγκιόζης.—Μωρέ μπάριμπα, μέσα σ' άχούρι θ'άν τής δώκης ραντεβ'ό;

Μπαρμπαγιώργος.—Άμ' πού θ'άν τής δώκου, μαθές; Όξου; Είν' άπόύ σπιτί τού κουριτίσι, Καραγκιόζ'.

Καραγκιόζης.—Φαίνεται, μπάριμπα.

Μπαρμπαγιώργος.—Γράφι.

Καραγκιόζης.—Γράφω.

Μπαρμπαγιώργος.—Κι' άν δίν π'ές, μαθές, σ' άχούρ' τής Σταματούλας να μι περιμέν'ς, άπόύ ταχειά όπ' θ'ά π'ές στή βρούσ', θ'ά σ'ί πάρου μι τ'ς πέτρις κι θ'ά σ' αλλάξου τ'όν άδόξαστου.

Καραγκιόζης.—Τί κάνεις εκεί, μωρέ μπαρμπούλη μου; Έτσι γράφουνε στά κορίτσια π' αγαπάνε;

Μπαρμπαγιώργος.—Καραγκιόζ', δίν ξέρ'ς ισ'ό από γ'ναίκις. Είσι μικρός. Ούρ', δι γλέπ'ς τ'ά μ'άρια, μαθές, όντας δίν π'άνι μπρουστά μι τ'ό καλό, τ' άρχιν'άν στού ξύλου.

Καραγκιόζης.—Κατάλαβα. Τίποτ' άλλο έχουμε να γράψουμε;

Μπαρμπαγιώργος.—Άκα.

Καραγκιόζης.—Τώρα λοιπόν αυτ'ό τ'ό γράμμα θέλεις να τ'ό βάλουμε στήν εφημερίδα;

Μπαρμπαγιώργος.—Βέβαια.

Καραγκιόζης.—Γιά να τ'ό δημοσιεύσουμε όμως, μπάριμπα, πρέπει να τ'ό πλερώσης πρ'ότα. Δέν είδες πού τ'ό γράφουμε και στήν εφημερίδα; Καταγγελίαι και έντριβ'αι προπληρώνονται.

Μπαρμπαγιώργος.—Ούρ', βάντου ισ'ό κι' απ'έ κάνουμι καλά έμεις.

(**ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ**)

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

Άρφα Διήγησ'η

Μ' έβάλανε, δέν έμπήκα. Μή π'όρ'ό κακοφανισ'ό σου, ρέ μοντέρνα κενωνία. Έτο'ότα πού θ'ά σου διηγηθ'ό τ' άκουσα και τ'άπαθα π'όρ'ό 15 χρόνια, όντας δηλαδ'ήσημαμε πρ'ότ'όσ'κοι, άκόμα και οικότροφος τού Ζυμπερακάκη, τρέμε Ούκρανία δηλαδ'ής.

Δόξα και τιμή, άδρεφάνι, στόν ύπουργ'ό πού θ'ά τινάξη στόν άγέρα τ'ό δ'έυτερο αυτ'ό νεκροταφείο, τήν Παληά Στρατώνα, δ'έστιν μεθρημιεμένο. Όποιος έμπαινε εκ'εί μέσα τήν εποχή εκ'είνη, παρακάλαγε τόν άγιο Γιάννη τ'ό Στυλίτη να βάνη τ'ό χέρι του να μ'ην ξαναβγ'ή όξου, όχι για τίποτης άλλο, περι για να μ'ην τόν ξαναβάνουνε π'άλε μέσα.

Η μισ'ή νύχτα πού πέρασα π'όρ'ό 15 χρόνια μέσα στή νεκροφόρα αυτ'ή τής πολυτελείας ήτουνα καύι σαν όνειρο. Άπραγος, γλέπις, άκόμα τότες, δέν είχα πάρει άκόμα τόν άγέρα τής φυλακής. Μή γλέπις σήμερης πού έτσι για γούστο, άμα δέν έχω δουλειά στή λέσκη π'άω ν' άναρρώσω σε κανένα καμαρίνι τού Τουγγρού. Έτότες ήμαμε παιδι π'όρ'όμα άκόμα και ή Παληά μούκαε έντύπωσι κατάκαρδα.

Πού να βάνη τ'ό μυαλό μου, παιδι π'όρ'όμα τότες, ότι μέσα στή φυλακή θ'ά βρισκόμαμε μπρουστά σε δ'άκνερη συνοικία από διάφορα φαγιά, π'άδι άπόνα καταρράχτη ούζου—π'όρ'ό ούζο τώρα— και δίπλα σ' ένα ποτάμι από ρετ'άνα, από κειά, ρέ, πούπιε δ'ε μακαρίτης δ'ε Σαμπών κ' ύστερης είπε «άποθανέτω ή ψυχή μου μετά τών κρασοφίλω». Θι'ός σχω-

ρέστον. Πέντε δ'άκνερα γαλόνια κρασο'ό στρωθήκανε εν πομπή και παρατάξει μπρουστά μου στολισμένα με σκορδοκρέμμυδα και με πορτοκαλόφλουδες, λ'ες κ' είχ'αν τ'ά γενέθλια τους.

Τ'ό δ'έιπνο, συμπολίτη άναγνώστη, ήτανε Δουκουέλιο. Τόν θυμάσαι δηλαδ'ής τ'ό Δούκουλο. Ήτουνε μπαρμπέρης στήν Ίταλία κι' από μπαρμπέρης έγινε αυτοκράτορας. Μυστήρια π'όρ'όματα.

Μερικοί φυλακισμένοι σηκωθήκανε και κάνανε προπόσες. Από τραγούδια άλλο τίποτις. Ήδ'είο ήτανε εκ'εί μέσα, Μελόδραμα, για ή Σκάλα τού Μιλάνου; Άλτρο και κορ'ώνες—όχι Άουστριακές, περικαλώ. Νάχουμε και τ'ό νο'ό μας.

Κ' εκ'εί όπου τ' άδρεφάνι δ'ε Σταθ'ας πούτουν κατάδικος για δυ'ό φόνους και προφυλάκιση για κάνα-δυ'ό-τρείς άλλους, τραγούδαγε τ'ά γλυκά ματάκια τής Γλυκερίας του—να μ'ό ζήσης όνομα γλυκό—δίπλα δ'ε Γιάννης δ'ε Άλεπούς κ'ύπαγε τήν κιτάλλ'α, ένα δίχορδο δηλαδ'ής όσαμε ένα φλυτζάνι τού καφέ, ύπομπουζούκι π'όρ'όμα, για να καταλάβης. Κατάλαβες; Πάρα κάτω δ'ε Σκαρισώρας είχε προηγούμενα με κάποιο μαντουλίνο και τ'ό χαρχάλευε και τ'ό χαρχάλευε κ' έλέσ'ό με δ'ε Θι'ός κατά τ'ό μέγα έλεό σου. Ήτουν άνεβασμένος σ' ένα φεγγίτη σαν τ'ό γάτο και τί τραγούδαγε; Άκου, ρέ, τί τραγούδαγε δ'ε Ν'ώε: Ποιά είν' εκ'είνη πού κατεβαίνει δ'ε όλόμυαυρα ντυμένη όχ, τ'ό βουνό.

Και για ποιά θαρρείς πώς τραγούδαγε; Για κάποια, λέει, πούχε αγαπήσει στήν Έπαχτο και τού τήν π'ήρε ένας διάκος κ' έφηνε και πάει κι' άκόμα πάει. Έρως ήτουν αυτ'ός για κολοκύθα κόκκινη; Πού ή Μανι'ό. Τού λάχιτος έσύ, ρέ είδωλο, τ'ό ξέρω, δ'ε μ' αγαπ'ές πειά ένεκα ή ύψωσι τού συναλλάγματου, αλλά δέν πιστέγω ποτές τών ποτ'ό να μ'ό φ'γγης με κάνα διάκο.

Τ'ό λοιπό, πού λές, σε λιγο'ύλι, σηκωθήκαμε ούλοι να χορεύουμε.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Βήττα Διήγησ'ης τού Βλάμη.